

faae, eller kunne faae Salær i Tilfælde, hvor de hidtil ikke have faaet det, saa er det uberettiget deri at indblande Spørgsmaalet om, hvor vidt disse Udgifter egentlig falde dem til Last, som de burde falde til Last. Dette Spørgsmaal kan føre til, at man søger at tilveiebringe en Forandring i Lovgivningen derom. Men naar Billighed taler for, at Sagsførerne skulle have Mere end hidtil, maa de have det uden Hensyn til det andet Spørgsmaal, og jeg nærer ingen Tvivl om, at Lovforslaget maa anses for heldigt i alle Punkter undtagen et enkelt. Det erede Medlem fra Horsens (Seszen) motiverede den Betingelse, han opstillede, ved en Henviisning til, at Sagsføreren i de allerfleste Tilfælde fik et overmaade passende Salær. Det vil ogsaa, tror jeg, nok staa til i de fleste offentlige Sager baade for Under- og for Overretterne. De fleste kriminelle Sager angaa en enkelt Person, en enkelt Forbrydelse eller et Par Forbrydelser; og naar der da tillige er afgivet Tilstaaelse, vil Underretsprokuratoren som oftest kunne nøjes med 1 a 2 Timers Arbeide. I saa Fald vil Salæret ogsaa være tilstrækkeligt. Men der forekommer ogsaa andre Sager, hvor Salæret ikke slaar til. Man har kriminelle Sager, i hvilke et stort Antal Personer ere indviklede, eller som angaa en hel Mængde Forbrydelser, og hvor navnlig Straffskylden er benægtet, hvor der altsaa skal føres Bevis for, at Vedkommende i Virkeligheden ere skyldige; fornemmelig naar alle disse tre Faktorer samvirke, naar der er flere Delinkventer, hvis Forklaringer staa imod hinanden, idet Nogle have tilstaaet, Andre ikke, kan der blive et meget betydeligt Arbeide for Aktor og Defensor i Sagen, et saa stort Arbeide, at det Salær, de ville faae, ikke staa i noget som helst rimeligt Forhold til den Uleilighed og det Arbeide, de have. Det er meget muligt, at man ved enkelte Netter følger den Frihed, man efter Lovgivningen har til at se bort fra de Regler, som gjælde ved de overordnede Domstole, men jeg tror, at de allerfleste Underdommere ganske naturlig følge den Betragtning, at, kan Procuratoren for de overordnede Netter ikke faa et høiere Salær, saa er det heller ikke rigtig passende at give det ved Underretten, og jeg tror derfor, at den nuværende Tilstand fører til, at Procuratorerne i visse Tilfælde ikke nær faae Salærer, der svare til det Arbeide, de have havt. Dette er ubilligt ikke blot mod Procuratorerne, men ogsaa mod den Befolkning, hvis Sager de skulle behandle. Hvad angaar kriminelle Sager, hvor Proceduren er ganske simpel, og Sagsførerne, som bemærket, kunne udføre deres Arbeide paa en Time eller to, ligger der sandselig ikke stor Vægt paa, hvem man har til Aktor eller Defensor. Men netop i vidtløftigere Sager er der en ikke ubetydelig Mark for Aktor og Defensor. Her er et Omraade, hvor navnlig Defensor kan udrette særdeles Meget, særlig med Hensyn til Behandlingen af det Spørgsmaal, om Be-

vis er til Stede for Straffskyld eller ikke, og nu ligger det i den menneskelige Natur, at, naar man ikke faar tilbørligt Bederlag for sit Arbeide, har man ikke saa stor Lyst til at gjøre det godt. Den Omstændighed, at en Sagsfører i en saadan Sag ikke honoreres, som han bør, fører ham let til at fjubste Sagen af, heroligende sig med, at der dog ikke er Stort at gjøre for ham i en kriminel Sag, at det dog er Dommeren, som hovedsagelig maa gjøre Arbeidet. - Hvad der gjælder med Hensyn til kriminelle Sager, gjælder ogsaa med Hensyn til beneficerede Sager. Der udredes vel i Almindelighed noget større Salærer i disse, og disse Salærer vilde ogsaa ofte være tilstrækkelige, men der kan ogsaa forekomme saa omstændelige, beneficerede civile Sager, hvor der procederes gennem flere Aar, hvor der føres omstændelige Thingsvidner, og hvor de Salærer, der gives, ikke staa i et passende Forhold til det Arbeide, der udføres, og der kan jeg ikke nekte, at det, som Forholdene en Gang have udviklet sig, ville være i høieste Grad ubilligt, om den Tilstand skulde vedblive, som gjælder for Overretterne, at man skulde have ført en Sag uden Bederlag, naar man ikke vandt den. Det erede Medlem fra Horsens (Seszen) mente rigtig nok, at det kunde være en Spore for vedkommende Sagsfører til at gjøre sig Umage med Sagen, naar han veed, at han ved at vinde den kan opnaa at faae Salær; men man kan lige saa godt vende denne Betragtning om og sige, at, naar en Sagsfører faar en Sag, som er meget tvivlsom, saa vil han være meget frittet til ikke at bryde sig videre om Sagen, raisonerende som saa: Du vinder dog rimeligvis ikke den Sag, hvorfor skal Du saa have saa megen Uleilighed for Intet. Her kommer nu det samme Synspunkt frem som ved de kriminelle Sager, Hensynet til Publikum. I kriminelle Sager dreier det sig om en Straf, i en beneficeret Sag, der som oftest vedrører en eller anden Smaa- mand, kan det ofte i høiere eller ringere Grad gjælde hele hans Belfærd. Man kan derfor have Krav paa, at hans Sag faar en omhyggelig Behandling af den, i hvis Haand det Offentlige lægger Sagen, men faar denne ikke en ordentlig Betaling derfor, have vi netop den samme i den menneskelige Strøbelighed grundede Misliighed, at Sagen muligvis ikke bliver behørig defenderet. Derfor kan jeg ikke skjønne Andet, end at Lovforslaget i alt Væsentligt maa betragtes som et særdeles heldigt Lovforslag. Ganske vist er der den Ulempe, som jeg bemærkede, at Ordningen med Hensyn til Afholdelsen af disse Udgifter kunde være heldigere; men jeg tror ikke, at Lovbudet vil have saa stor Betydning for Kommunerne, som man er tilbøielig til at tro; thi, som jeg anførte, i de allerfleste Sager ville de Salærer, der nu gives, rimeligvis blive ansete for tilstrækkelige, og der er ingen Gruud til at antage, at Domstolene i det Hele skulde gaa hen og give Profu-